

Vulturul și albina

Ivan Andreievici Krâlov

Fericit om este care se preamărește în lume
Prin servicii și vrednicie,
Făcând sunet între oameni a lui isprăvi mari și nume,
Dar cât îi demn de cinste și cel ce în sărăcie
Necunoscut și smerit trudește și ostenește
Pentru binele comun.
Care nici o recompensă alta nu sperează
Decât pacinicul său cuget în taină se fălește
Că putu folos să facă ca un patriot prea bun,
Precum vulturul odată, văzând harnica albină
Zburând din floare în floare, ostenită, obosită,
Îi zicea cu defăimare: „De tine foarte mi-i milă,
Că ești de tot ticăită,
Măcar că ești învățată și lucrezi cu iscusință;
Dar în stup sunt mii ca tine ce lucrează cu silință,
Lipind faguri vara toată,
Și, în fine, pentru trudă nu câștigați altă plată
Decât că cel ce culege
Rodul vostru nu alege,
Care au lucrat mai cu deosebire,
Și căruia i se cade răsplătire.
Deci între mine și tine este mare osebire,
Căci eu aripele mele le deschid cu sunet mare,
Mă sui mai pe sus de nouri, împrăștiu frică și groază
Păsărilor zburătoare,
Încât nici una să zboare de la pământ nu cutează;
Păstorii de a mea grijă lângă turme privighează,
Iar iepurii din dumbravă nici să iasă îndrăznesc
Dacă pe mine mă zăresc.
Atunci albina răspunde: „Ție slavă se cuvine,
Și cerul a sale daruri reverse-le peste tine,
Și crede că nu-ți pizmuiesc,
Căci tu pentru tine în lume gândești ca să-ți fie bine,
Iar eu sunt mijlocitoare îmbelșugării comune,
Și pentru dânsa trăiesc,
Fiind foarte mulțumită de-am putut cu a mea gură,
Să pun în fagurii noștri de miere o picătură...”
Patriotule,-nțelege folosul albinii mele,
Făcând bine țării tale, și nicicum nu te înșele
A vulturului mândrie, sau al lui zburat fălos,
Căci, precum vezi, el trăiește neaducând nici un folos,
Ce mai ales socotește
Că patria cu al său lapte

POEZII ONLINE

Te-au crescut și te hrănește.
Apoi și a tale fapte
S-aducă acestei maice măcar un pic de folos,
Ca să nu te mustre gândul că nu i-ai fost fiu duios.